

ABASTÁCKÉ NOVINKY

Ahoj Abast'áci & přátelé spolku A BASTA!

Dostává se ti do rukou čtvrté číslo Abastáckých novinek, které nabízí spoustu zajímavých zpráv o životě spolku!

Téma "hranice" naše letní číslo jako nit spojuje.

První příspěvek se zabývá otázkou, "Quo vadis, příhraničí?" a prezentuje zprávu o našem nejnovějším partnerství - nechte se překvapit! První online-setkání u čojč se zabývá plánováním přeshraniční aktivity u čojčlandu a naší dlouholetou česko-bavorskou spoluprací. Letní číslo uzavírá téma "hranice" dvěma velice rozdílnými momenty "u hranic": Karel popisuje své dojmy ze setkání, když hranice byla uzavřená, v dalším článku si budete naopak moct přečíst o otevření hranice, kde si čojčleudi společně zahráli. Lidé z Čech a z Německa.

Mezigenerační česko-německý workshop "Quo vadis, příhraničí?", Foto: Markus Bauer

V tomto čísle se věnujeme také retrospekci: Nejen Eliška reflektuje svůj první rok u spolku, ale i celá Malá Rada, vedení spolku, která za sebou tento rok zavře své dveře.

Děkuji Veronice Korbelové a Adéle Krausové za vynikající spolupráci v novém týmu redakce letního čísla!

Přejeme ti hodně zábavy při čtení Abastáckých novinek :)

Marek / Marcus

Quo vadis, příhraničí?

Foto: Markus Bauer

Plzeň/ Řezno - Nejbližší regiony na jedné i druhé straně hranice zaměřily svou pozornost na situaci během pandemie koronaviru, která s sebou přinesla kromě jiného i izolaci a uzavření hranic. V této souvislosti vznikla také nadregionální iniciativa „Soboty pro sousedství“. Tyto zkušenosti se staly i tématem česko-německého mezigeneračního setkání „Quo Vadis, příhraničí“, které se konalo začátkem června. Kvůli pandemii byl počet účastníků, kteří se potkali v hotelu Lions v Plzni, omezen na 20 osob.

Pozvání přijaly občanské sdružení Ackermann-Gemeinde z biskupství v Řeznu a český občanský a kulturní spolek A Basta!.

Karl-Ludwig Ritzke, předseda diecéze Ackermann-Gemeinde v Řeznu a Marcus Reinert ze spolku A Basta! přivítali všechny zúčastněné. Jako společný zájem si vytyčili potřebu překonat stín minulosti a pozitivně utvářet budoucnost.

Důraz byl kladen hlavně na jazyk, kulturu a infrastrukturu, především proto, že jsou tato témata úzce propojena. „Příhraničí nebylo vždy tak přístupné,“ uvedl Reinert hned v úvodu jako téma k zamyšlení. Odkazoval přitom nejen na nejnovější uzavření hranic, ale také na mapy z různých století, které zobrazovaly historii v proměnách času. Na závěr svých úvodních myšlenek uvedl Reinert, že bavorsko-české příhraničí můžeme vidět jako srdce Evropy a takové chápání může být velmi cenné.

Z perspektivy pověstí, tradic nebo rané historie a středověku popsal příhraničí vědec v oblasti mytologie Jakob Wünsch. Vzpomenul na jeskynní malby, které můžeme najít na mnoha místech Evropy od Španělska po Ural, různá stěhování národů, jejich zemědělskou kulturu

Marcus Reinert, předseda spolku A BASTA!

Foto: Markus Bauer

„[...] důležitým aspektem přitom je i zacházení s menšinami.”

nebo sídliště doby bronzové, jako jsou např. Chudenice. Zvláštní roli měli v historii podle Wünsche Keltové, kteří přinesli novou kulturu osidlování. „To byla kultura, která formovala vysokou evropskou kulturu. I když jejich jazyk nebyl stejný, měli společné nebo podobné směry, zvyky a kulturu.“ Vyzdvihl také, že se Keltové

usadili také v Čechách. Na závěr zmínil Wünsch historii křesťanství jako konstituční sílu naší kultury ve vztahu, který je formován napříč Evropou.

Jinému pohledu na problematiku se věnoval čerstvě promován Mikuláš Zvánovec ve své přednášce „Školní budovy v příhraničí jako svědci německo-českého soužití v 19. a 20. století – školy pro národnostní menšiny.“ Na základě obrázků definoval školní budovy jako architektonicky dominantní stavby, které vznikaly během národnostních procesů v 19. století a

byly stavěny jak ve městech, tak i na vesnici. „Školní systém je vždy také indikátor společenských vztahů, důležitým aspektem přitom je i zacházení s menšinami,“ uvedl kromě jiného Zvánovec.

“[...] svoje nápady prezentovali také scénicky.”

Jana Vlčková,

Foto: Markus Bauer

Občanské sdružení Ackermann-Gemeinde představil Karl-Ludwig Ritzke - cíle a obsah práce stejně jako aktivity a společenské akce. Ritzke zmínil hlavní body, které se v čase proměňují nebo jsou nové, přičemž kladl důraz hlavně na odpuštění a usmíření, stejně jako utváření Evropy postavil do centra dění. Od roku 1989/90 vidí významnou roli i v setkávání se s Čechy.

Takzvané „dítě“ občanského spolku A BASTA! - totiž Čojč, přeshraniční

divadelní síť Čechy Bavorsko, představil Marcus Reinert. Název „Čojč“ je německo-česká složenina a tento spolek, který vznikl v roce 2002, soustředí svoji činnost především ve třech oblastech - setkávání, jazyk a divadlo, přičemž divadlo ve postupně stává jeho základním prvkem.

Ve třech pracovních skupinách diskutovali účastníci o aspektech jazyka a kultury. Částečně pak svoje nápady prezentovali také scénicky.

Společným zpěvem několika nábožensko-meditativních písní, který doprovázela Jana Vlčková na kytaru, setkání skončilo.

Foto: Markus Bauer

příspěvek hostů, Markus Bauer

(přeložení z němčiny: Veronika Korbelová)

ACKERMANN-GEMEINDE

Save-the-date: Čojčlandská konference 2020!

Foto: Archiv A BASTA! z.s.

Letošní Čojčlandská konference se bude konat 30.10. - 02.11.2020 ve Wunsiedelu v nádherném pohoří Fichtelgebirge (česky: Smrčiny). Tato konference bude poslední, která bude organizovaná díky prostředkům Evropské Unie pod záštitou projektu „Čojč všem für alle“. Napiš si termín do diáře & bud' u toho s námi, když budeme znovu spolu kreativní, oslavíme minulé & vstoupíme spolu do dalšího čojčského roku!

Marek

**Europäische Union
Evropská unie**
Europäischer Fonds für
regionale Entwicklung
Evropský fond pro
regionální rozvoj

Čojč Juni-Treffen

Od 21. do 23. června se konalo Juni-Treffen čojče - tentokrát v historické premiéře kompletně online. Pro organizaci takového setkání to znamenalo spoustu nových výzev typu technického provedení, vybavení, časového rozložení, moderace, přípravy a podobně. Hodně času zabralo detailní rozvržení programu, jednotlivých časových bloků a jejich cílů, vytváření virtuálních místností (a zjištění, jak to vůbec funguje) v MS Teams, příprava nástěnek v Conceptboardu a v neposlední řadě shánění lidí a řešení nenadálých technických problémů. Nebylo to úplně snadné, o to víc jsme rády za podporu všech, kteří se ve svém volném čase setkání zúčastnili.

Sešlo se nás nakonec celkem 14 (7 CZ + 7 DE; zástupci A BASTA!, Dozorčí rady, Das Ei, současné a budoucí vedení čojče a projektoví vedoucí) a v jednotlivých blocích jsme prodiskutovali Čojč projekty na rok 2021 (možné formáty, projektové vedoucí i témata), budoucnost a možnosti Companionu (doufám, že znáš www.cojc-companion.eu), nový dokument ke struktuře sítě (který mnohým z nás osvětlil nemálo nejasností), způsob, jakým se chceme v síti věnovat tématu udržitelnosti a jak to komunikovat navenek, i jak v čojči pracovat na česko-německém balancu.

Adéla Horáková a Valentina Eimer,
Foto: Valentina Eimer

Za poměrně krátkou dobu jsme zvládli probrat vše podle plánu, vznikly výborné nápady i konkrétní návrhy, jejichž plánování se již ujali někteří čojč-leudi a na jejichž realizaci se můžete těšit na Čojčlandské Konferenci (30.10.-2.11. ve Wunsiedelu).

Karlovi za stoprocentní účast a všem Abastákům děkujeme za aktivitu, podporu a kreativní spolupráci.

I když vše neproběhlo úplně růžově a bez chyb a setkání "naživo" by mnohé usnadnilo, máme v čojči díky Juni-Treffen nové zkušenosti (a techniku - díky finanční podpoře z Tandemu) a ať chceme nebo nechceme, u jednoho čojč online setkání to v budoucnu nejspíš nezůstane.

Karlovi za stoprocentní účast a všem Abastákům děkujeme za aktivitu, podporu a kreativní spolupráci.

Za orga tým spolu s Lexi,

Adéla Horáková.

Staňte se součástí Malé rady spolku! Volná místa!

Kdo se může stát členem Malé Rady?

- Ten, kdo je komunikativní & má zájem o kulturní rozvoj českého příhraničí,
- ten, komu záleží na budoucnosti našeho spolku A BASTA!,
- ten, kdo má chuť být kreativní, rozvíjet se a učit se mnoho nových věcí, které může následně využít i v budoucím pracovním a osobním životě.

Foto: Archiv A BASTA z.s.

Jaké výhody mají členové Malé Rady?

- Jsou hned u zdroje! Vědí jako první, co se děje a co se bude či může dít.
- Reprezentují spolek a rozhodují o klíčových věcech.
- Spolupracují v dynamicky se rozvíjejícím (interkulturním) týmu.
- Mají možnost získat komplexní zkušenosti v oblasti koordinace, vedení a kulturního managementu.

Máš zájem, otázky, nápady? Oslov nás! Marek / Marcus bude i přes prázdniny k dispozici pro všechny otázky, nápady, přání, komentáře, doporučení... hlas se mailem č telefonem: info.abasta@gmail.com, 00420 739 157 431)

Retrospekce na dva roky u Malé Rady

Malá Rada, Foto: Christoph Maurer

Marcus: Držíme spolu - to by bylo mottem posledních 2 let u spolku A BASTA! Vytvořili jsme spolku nový tvar, Abast'ácký novinky, které umožňují fungovat jako platforma, na které jsou aktivity spolku lépe viditelné. Založili jsme e-mailovou adresu, kterou spravuje Malá Rada jako kolektiv. První předseda spolku A BASTA! německého původu - nejen jediný "první" zážitek, který spolek mohl mít. První mezigenerační workshop jsme zrealizovali - také, prvního zaměstnance měl / má spolek spojený s projektem "Čojč všem für alle. Mockrát děkuji Jitce Eliáškové za spolupráci. Díky, Jitko! Každopádně bych rád podpořil novou Malou Radu, aby měla příjemný

start v MR a otevřelo se jí mnoho zajímavých příležitostí. Předem už se na vás všechny těším na osobním setkání Velké Rady v termínu od 11. do 12. 9, kdy s Vámi budu rád sdílet příběh A BASTY dále :) Budte u toho!

Ráchel: "Jako místopředsedkyně spolku A BASTA! jsem od září 2018 do září 2020 získala ve zcela novém uskupení společně s Marcusem a Ivou (a posléze s Terkou Z.) možnost spolupředsedat kulturnímu spolku, komunikovat, dokázat realizovat a vykomunikovat různé aktivity, reprezentovat A BASTU!. Dále jsem měla možnost si vyzkoušet demokracii v praxi. Za tuto zkušenost jsem obzvláště vděčná našemu týmu společně s Marcusem a Ivou, a posléze

„[...] demokracii v praxi.”

M. Reinert a R. Kopůncová,
Foto: Archiv A BASTA! z.s.

Terkou Z. Jako místopředsedkyně spolku jsem měla možnost být hned u zdroje a vidět pod pokličku toho, jak funguje organizace ČOJČ, jakou má strukturu, jak se o věcech rozhoduje, jak se vše organizuje a jak správně postupovat. Za to vše jsem A BASTĚ vděčná.”

T. Zobalová,

Foto: Archiv A BASTA! z.s.

Terka: “Za můj rok v MR se uskutečnily dvě akce – vánoční besídka a mezigenerační setkání Quo Vadis. Bylo zajímavé mít možnost akce spoluorganizovat. Moc děkuji VR za hojnou účast na zmíněných událostech. Dále děkuji Ráchel, Marcusovi a Jitce za výbornou spolupráci a vytvoření přátelského prostředí ve vedení Abasty. Nejceněnější věc, kterou si z tohoto roku odnáším, jsou přátelství navázané v MR.

První rok u A BASTY. Rozhovor s Eliškou!

Kdy jsi byla naposledy u hranic?

Tak to ti řeknu úplně přesně. U hranic jsem byla před ani ne čtrnácti dny, když jsem byla na Heu Hoj campu. No, tak tam jsem byla u hranic, akorát tentokrát to nebylo u česko-bavorských hranic, ale byly to česko-saské hranice. My jsme tam byli na loukách, poznávaly jsme je a v jednu chvíli jsme přešli hranici na druhou stranu. Učili jsme se o tom, co na loukách roste. Bylo tu super. Učili jsme se i, jak se zachází s kosou, hrabali jsme seno... byla to zábava. Šlo o česko-německý workcamp. Tak tam.

Eliška Hrušková, Foto: Archiv A BASTA! z.s.

„Díky A BASTĚ! jsem poznala, jak projekty fungují [...], dozvěděla se víc o česko-německých vztazích a o historii čojče.”

Pověz nám něco o sobě ve třech, čtyřech větách.

Nejdřív bych asi zmínila, že bydlím v Plzni, což není daleko od hranic, takže jsem od malička jezdila na Šumavu a seznamovala se s českým příhraničím a s tamní přírodou. Druhá věta by byla, že se ráda učím jazyky. Učím se němčinu,

angličtinu, italštinu a plánuji se učit polštinu, a to teď na škole, protože budu v Praze studovat německá a středoevropská studia společně s Terkou, budeme spolužačky. Třetí věc je, že mám hrozně ráda cestování. A čtvrtá... no, třeba že dělám průvodkyni v pivovaru.

Hrála jsi ve škole divadlo?

Divadlo jsem nehrála, od mala jsem do něj ráda chodila jako divačka. K divadlu jsem se dostala až na čojč-projektu, to byla moje první zkušenost si i zahrát. A jednou jsem hrála komparz v

open-air opeře v Plzni, v Nabuccu. To bylo skvělý, protože jsme hráli před velkým amfiteátre, a sice to byla jenom strašně malá role, ale moc mě to bavilo. Bylo to minulé léto. Letos se mělo hrát taky, ale kvůli koroně to bohužel nešlo. Pokud ale bude možnost příští rok, určitě zase půjdu.

A u čojč jsi tedy také hrála párkrát divadlo...

U čojč hlavně na DJ Skloglazzz. To nebylo úplně divadlo, natáčeli jsme film. Věnovali jsme se příběhům z Grafenriedu, z Lučiny. Zahrála jsem si tam matku od rodiny, která musí při odsunu nuceně odejít zpátky do Německa. Hrála se mnou Adéla Horáková, ta ztvárnila moji dceru (smích), a ještě dvě další holčiny z čojče, Antonia a Terka. Zatím jsem ještě nebyla na žádném větším divadelním projektu, jen na těch menších jako Kommunikatze nebo Pädagogika. Teď ale pojedu na Opponent*inu, už se těším.

Když jsi vstoupila do ABASTY!, co nového jsi poznala?

Když jsem jela na první projekt od čojč, bylo to rok předtím, než jsem přišla do A BASTY!. Některé lidi už jsem tedy znala, což bylo super, protože jsem poznala hodně nových kamarádů, lidí z české i německé strany. Díky A BASTĚ! jsem poznala, jak projekty fungují, seznámila se s dalšími lidmi, dozvěděla se víc o česko-německých vztazích a o historii čojče. To byl zatím ten největší přínos.

Mně se líbí na A BASTĚ! třeba to, že každý má možnost říct, co by chtěl dělat, taky že se může kandidovat do Malé rady a že vše není striktně dané, je tam prostor se rozvíjet. Je do toho zapojený seberozvoj.

Eliška na "Quo vadis, příhraničí?", 2020
Foto: Markus Bauer

Také jsem se mohla zúčastnit akcí, které pořádá ABASTA! a nejedná se o projekt od čojče, třeba "Quo vadis příhraničí?", to bylo skvělý.

Například?

Mně se líbila spolupráce s Ackermann Gemeinde. Všichni byli moc milí, vyprávěli nám, co dělají... bylo to takové neformální.

Zároveň tím, že jsme tam vymýšleli své vlastní projekty, co by se nám líbilo dělat, byla tam spousta inspirativních nápadů a lidí. Zjistila jsem, že některé z nich znám třeba z Budějovic, jen jsme se tam úplně nepotkali, ale třeba jsme studovali na stejné škole, což bylo taky zajímavé. Líbí se mi právě takové to spojení neformálních česko-německých kontaktů s nějakým tématem.

Eliška na EDJ, 2019

Foto: Archiv A BASTA! z.s.

Kdybys měla za svůj rok členství v ABASTĚ vybrat ještě druhý specifický moment, který by to byl?

Moc se mi líbil Evropský den jazyků, který jsme dělaly s Jitkou Eliáškovou pro školy a pro děti. Ukázaly jsme jim, co na projektech děláme, něco jsme si s nimi zahrály. Říkaly, že je to bavilo víc než ve škole při němčině a že se toho za tu hodinu naučily daleko víc. To se mi vždycky strašně líbilo. Vidíš, že to má smysl.

Naučila ses nějaké čojč-slova, které se ti zvlášť líbí?

Není to úplně slovo, ale líbí se mi písnička "Čojč-Fusekle" ze zpěvníku. Pak používám „dankuju“...taky „Čojčland“, jako území, to se mi hrozně líbí. No a taky „abasták“.

Mottem čojč je „Mit divadlem theater hýbat grenzen hranicemi“. Kdy ses osobně na takovém „hýbání hranicemi“ podílela a jak k němu dochází?

Na každém projektu se ty hranice pohnou, když jsme tam spolu, hrajeme divadlo nebo vymýšlíme film, něco spolu tvoříme. Tím společně hranicemi hýbeme. Můžu říct, že jsme je mezi sebou na každém projektu, kde jsem byla, smazali. Je tam vidět, že ty hranice neexistují.

„Celá A BASTA! [...] Když se to dá dohromady, je z toho vždycky velká inspirace.“

To může být pro někoho, kdo nezná čojč, až neuvěřitelné.

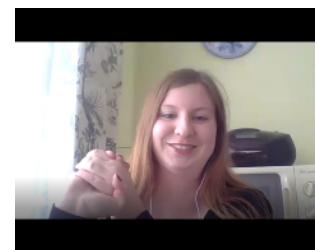
Ještě je super, že když tam jedeš a neumíš česky nebo německy, zkrátka tím druhým jazykem, vůbec to nevadí. Vždycky se nějak domluvíme, třeba právě těmi čojč-věťami a čojč-slovy, nebo se to přeloží. U divadla nebo u filmu se to zase zahraje tak, abychom si rozuměli. To taky hýbe hranicemi.

Co A BASTA! umí, co může? Ukáz nám gestem.

Hmm... asi bych udělala smajlíka (usmívá se). Potom... bych zmínila divadlo. Dále slovo „společně“ (chytne se za ruce), Češi, Němci, Bavorsko, Čechy... A určitě „zábava“!

Kdo tě z A BASTY! inspiruje?

Všichni. Celá A BASTA!, protože každý je úplně jiný, má svoje vlastní, originální nápady. Když se to dá dohromady, je z toho vždycky velká inspirace.

E. Hrušková,

Foto: Archiv A BASTA! z.s.

Co by sis odnesla z ABASTY nebo z čojče?

Odnášela bych si spoustu zážitků, které bych jinak neměla šanci získat, spoustu nových lidí a kamarádů, které znám z ABASTY, z čojče, nebo z obojího a určitě také lepší pochopení česko-německých vztahů. Taky spoustu zábavy, protože jsem si to všechno fakt užila, a motivaci do mého studia.

Jak se díváš do budoucnosti?

Určitě bych ráda dokončila magistra... a zůstala jak v ABASTĚ, tak v čojči. Ráda bych se na obojím více podílela; teď budu dělat hospitaci na "Opponent*in opona", takže bych se potom třeba mohla posunout i na asistenci.

Děkujeme, Eliško, za rozhovor!

Interview vedl Marek

Odloučené příhraničí

Karel Hájek u instalace oken Pabla Schindelmanna,
Foto: Radka H. Větrovcová

Jak jste vnímali uzavření hranic v období koronaviru?

V následujícím příspěvku Karel detailně popisuje své zážitky a pocity z čojč Companion workshopu, který se konal u Aše 21. 05. 2020.

Děkujeme, Karle, za sdílení.

Redakce

Všechno připraveno? Asi jo. Tak dobrý, všechno do auta a nic nezapomenout. Tenhle typ stresu, než je všechno sbaleno, strašně nemám rád. Proto si vedu lístečky, kam si všechno píšu, abych nic nezapomněl. Nebo pokud zapomněl, tak abych to zjistil, až už budu na cestě. To pak musím nějak improvizovat a to bývá snazší než "zvládnout" odjezd. Super, sedíme v autě. Máme všechno? Máme všechno. Malej je připoutanej a jedeme.

Je najednou děsně uklidňující jet tam, kde to má člověk rád, za lidmi, které má člověk rád, dělat věci, které člověk rád dělá. Akorát je dnešek nějak zvláštní... jako kdyby to dneska bylo dál, nějak vyhrocenější, déle od toho, kdy jsme se viděli naposled, nějak jinak.

Možná v tom hraje roli i seznámení se s novými lidmi, nebo setkání se s těmi starými, ale moment znovushledání je vždycky takový "aufregend", to je asi to správné slovo. Nějak mě nenapadá teď žádné slovo česky, které bych použil jako synonymum. Prostě něco umí líp popsat ta řeč a něco zase ta druhá. Vlastně se mi to v poslední době stává pořád, že mi v nějakém z jazyků dochází slova.

„Rychle se zdravíme, chceme až k hranici, na to přece máme právo, ne?“

Tak už víme, co nemáme. Baterky do fotáků nemáme. Ale času máme dost, vyrazili jsme tentokrát nebývale s předstihem. Možná jsme tak vyrazili i proto, že já asi nejezdím až tak rychle. Nikdy mi to nepřišlo, ale asi možná jezdím vlastně celkem pomalu. Zastávka v Plané v Lidlu jako vždycky a baterky máme.

A jéje, oblíbený nájezd na dálnici u ONO, nevím, proč mi navigace ukazuje, abych jel po starý, když vždycky jezdím po dálnici, asi ji neposlechnu. Tady je to křížení, kde nikdy nevím kudy. Aneb křížení, kde pravidelně jedu prostě někam jinam. Tipuju, že i dneska. No, najednou už ale nemáme až takový předstih. Vždyť v tom Lidlu jsem byl pět minut. To fakt jezdím tak pomalu? No nic, teď podle navigace a bude to v pohodě, hlavně už neudělat žádnou botu. Ty jo, kam nás ale ta navigace vede? No dobře, určitě ví, určitě má pravdu, je čas si to přiznat.

„Je super je všechny vidět zase pohromadě, ale je to drsný, jak nás dělí červeno-bílá páska [...].”

Hmm, tudy ne, tady jsou hranice. Dobrý, jedeme, je to jiné než obvykle, ale navigace přece ví, ne? Hmmm, tenhle hraniční přechod to také asi nebude... Já už vím, navigace nás táhne správně... nejrychleji... a nejlépe... ale to je přes Německo. A podle stanu a množství hraničních kontrol dneska asi ne. Čas volat Davidovi, že máme slušné zpoždění a další ještě nabere... Ach jo, proč vždycky tahle křižovatka u Chebu, jako kdyby tam byl pro mě bludnej kořen.

Jedeme, krátká domluva s Norou, že jedeme pozdě už i na náš sraz. Už tam prý z německé strany všichni jsou a z české nějak zatím moc nikdo. Nevím, jestli jsem čekal, že nás bude takhle málo. Možná jo, je pracovní den. Ale možná jsem si přece jenom myslel a doufal, že nás bude o trochu víc. Nevadí, co se dá dělat. Teď alespoň stáhnout to šílené zpoždění, což už sice taky není reálný, ale jedeme.

David na nás mává, parkujeme vedle nich, seznamujeme se se Sašou a jejich malou princeznou. Nakládáme kočárek s tím, že se pro zbytek vrátíme, a vyrážíme k hranici. Konečně trocha klidu,

Eleanora Allerdings dostává přes hranici českou roušku,
Foto: Iva Ellrodt

protože už tam skoro jsme. Už z dálky vidíme pásku, která jako kdyby označovala hřiště těsně před hranicí. Jdeme z takového zvláštního úhlu zpoza narychlo postavené celnické budky, je vlastně dost klid. Nebo možná neslyšíme přes jízdu dvou kočárků a přes naše klábosení. Zvedáme pásku, která je přes chodník, a celkem sebevědomě vstupujeme do prostoru, kde už vidíme i všechny na druhé straně a Ivy rodinu na té samé, co jsme my.

Řešíme, že nejde podjet pod páskou s kočárkem, když v tu chvíli debatu narušuje dost jasně řečeno: „Ta páska tam asi z nějakého důvodu je, nemyslíte?“ a my se seznamujeme s místní policejní posádkou... Nebo policejní ani tak ne, je tam jeden klučina asi v mém věku a tváří se celkem v pohodě, ale spíše s celní správou, která se nějak moc nechce s námi smát. Nevadí, všechno v pohodě. Rychle se zdravíme, chceme až k hranici, na to přece máme právo, ne? Ale je ještě chvílku čas si říct, že možná ne, nebo si spíš vyjasnit, že se moc neví, co se tu má dít. Aha, říkáme si, a všichni tři, nebo spíše dva muži a jedna žena zákona nám říkají, že pokud jsme všichni jedna rodina, můžeme si předat věci, ale udělat to trošku rychleji a říct si něco přes hranici a i se vyfotit, ale pivo, že prý nepředávat, že to je alkohol a že to prý není nutné. Je jasné, že policajtovi není moc příjemné nás nějak omezovat, ale vlastně musí, že prý máme počkat do dvou, že oni musí takhle, ale pak prý přijede jiná hlídka a ty že prý budou mít úplně jiné instrukce a že pak toho půjde třeba mnohem více.

Foto: Iva Ellrodt

Je super je všechny vidět zase pohromadě, ale je to drsný, jak nás dělí červeno-bílá páska a vlastně všechno jede pod taktovkou „ale nějak, prosím rychle“.

David se Sašou předávají roušky, což mi přijde jako krásná věc. Zajímalo by mě, kolik už jich celkem ušili, a myslím, že mi to i David říkal... To číslo bylo ale prostě - moc. Velké focení. Vlastně takhle mi to přijde jako Evropa - jako Evropa po česku... předpokládající, že Německo to tolik nedává s domácí manufakturou na šití roušek a že je přece chceme chránit, protože jsou také naši... Je to krásný, ale zároveň zajímavě děsivý, jak rychle dokážeme uvěřit, že to bude zlý a horší.... Ale dneska tu jsme, abychom dělali věci lepší... možná se to neposune o míli dopředu, ale každý milimetr se počítá. Je na čase si předat věci k workshopu a artefakty od Pabla. Nora nám dává hromadu věcí, jsou tam i

„[...] možná se to neposune o míli dopředu, ale každý milimetr se počítá.“

ty super blbinky - stuhy, ježíš, ty se mi vždycky děsně líbily, Nora je vyrobila. Nevěděl jsem, že jdou tak jednoduše vyrobit. Řežeme trubku na volání, předáváme obří okno, které jsem myslel, že možná bude podle fotek maličko menší a maličko lehčí, ale v pohodě, s Davidem jsme velkí kluci a nějak to zvládneme. Radka napekla koláčky a je čas se podělit. Navrhnu, že půlku dáme na německou stranu a půlku na českou a že dáme i ochutnat lidem od policie a celní správy, protože dle mého úsudku tu dneska asi nejsou proto, že by až tolik chtěli. Pan policista si rád dá, pán a paní od celní správy odmítnou. Aha, oni asi mají jiné nařízení. Předáváme. Pan policista se radší ptá, s čím jsou. Asi nám všem tou dobou letí hlavou památná věta z filmu Samotáři, ale tyhle jsou povídkové, a tak se s chutí taky zakusuje. Skoro bych si až troufnul utrousit, že ti od celní správy by si také dali, ale asi vědí, co smí nebo nesmí. Přichází čas předat věci, které se vešly do kočárku a byly „na objednávku“, takže Kofola, foto, rohlíky pro Marcuse a Marcus duši šmuglíře

nezapře a beze všeho přímo před zraky těch lidí, co nám to před chvílí zakázali, přes pásku podává pivčo až z tak blízkého, a tak vzdáleného Německa a to nápadně nenápadně mizí v tašce s materiálem a je jasné, že tuhle vtipnou nálepku profi šmuglíře Marcusovi už jen tak nikdo nevezme. Chudák Martin pivčo ale nedostane, protože já bych pro něj musel zpátky do auta a už by to bylo asi nápadné. (Tak jsme ho vyzunkli s babi na tvoje zdraví!)

Říkám si, jestli jsme najednou trochu nepřeválcovali rodinné setkání Ivy, Martina, Noemi, maminky, otčima, Honzy, prarodičů, sestry... ale už si odnášíme Pablovo přeshraniční okénko za druhou pásku, kam jsme odkázáni jedním z dalších policistů, kteří v mezičase stačili dorazit. Vlastně nám je ve vsí slušnosti řečeno, že je to sice všechno moc pěkný, ale že tu ten nově příchozí pan policista v černém "Powersuitu" není od toho, aby akci jakkoliv vyhodnocoval, něco povoloval či zakazoval, ač je nahlášená, ale nikdo o ní nějak neví, ale aby konal, a tak máme jít za pásku, kterou je vymezen policejní sektor, a že se to bude řešit hned, jak přijede velitel. Je toho nějak hodně, David si zapaluje a já si od něj také jednu stáhnou. Je jasné, že všichni trošku přemýšlíme nad tím, kde že jsou volné hranice, které tu byly ještě před pár týdny... Ale to už se po cestě k nám žene jedno policejní auto a druhé a za chvíli ještě další. A vlastně možná na můj vkus pěšího s kočárkem na kraji chodníčku možná až moc rychle. David utrousí něco ve stylu: "Ty vole, ty to nějak žerou tady ne...?" Ivy otčím nad něčím přemýšlí, stojí v silnici. Projede další policejní auto a také ještě jedno neoznačené, ale podle postav v něm by si člověk myslel, že je to buď kriminálka nebo chlapi jedou na sraz těžké váhy v boxu. Běží mi hlavou, jestli to není trochu přehnaná panika, na to kolik nás je a co tam máme v úmyslu dělat. Koukám, že na německé straně také nějak přibýlo mužů a žen zákona a že něco začínají spolu řešit přes hranici. Trochu mi to připomíná scénu z mého oblíbeného dětského seriálu Byl jednou jeden život, kde se vždycky takhle frajersky množily leukocyty... až na to, že se necítím být virem.

Ale v tom mává a volá Nora a z ničeho nic jako by byl svět zase

na chvíli v pořádku. Začíná naše příprava v rámci workshopu. Co budeme skrz okénka volat. Zkoušíme dát dohromady dialog. Rozhodně nejvtipnější a nejlepší hlášky tam přidává Ivy malá sestřička, která se hrdě prohlašuje tetou malé Noemi a na dítě jejího věku dosti trefně a zároveň s určitým objektivním distancem napadá nastalou situaci ohledně uzavření hranic. Dost dobrý. Je vidět, že její názor sdílíme i všichni ostatní dospělí, co tam jsme. Akorát do nacvičování choreografie se nikomu kromě ní a Davida moc nechce... ale to se dalo trošku na té "naší" české straně čekat, že? :)

"Najednou jsme blízko, blízko, ale i hrozně daleko."

Přichází k nám starší pán s čepicí také od policie a velice slušně a v klidu se ptá, jak a co se tu má dít a co přesně chceme dělat. Tak mu to říkám a v tu chvíli se Ivy otčím zeptá, proč nemůžeme až k hranici a že hranice je maličko jinde než říká policejní pásky, která je vlastně pověšená úplně mimo. Vlastně všichni z německé strany na té české už dávno byli. Nevím už, jak přesně ta věta zněla, ale její efekt pasuje otčima Ivy na nejmenovaného advokáta nás - pro dnešní den aktivistů občanského práva a obhajitele základních práv a svobod člověka a hrdinu dne, který jedinou otázkou rozpohyboval soukolí ovlivňující naše svobody. U hranice se začínají dít věci. Pan policista v černém "Powersuitu" koná a převěšuje pásku, aby přesně kopírovala hranici. Probíhá

výměna mezi českými a německými policisty. K nám opět přichází ten starší pán, pravděpodobně velitel, a opět se nás slušně ptá, jestli jsme akci hlásili. Říkám, co mi řekl před pár dny pan Klepáček, že stačí nahlásit na německé straně, což udělala Nora s Pablem, ta to předá německé policii a ta to předá české a hotovo. Pan policista s "Powersuitem" také přichází a informuje nás i pana velitele, že asi něco přišlo, že to bylo ale anglicky a společně odcházejí zpět k autu. Na cestě volají na kolegu jménem: "Pocem, pod' to přeložit," a v jednom z policejních aut se otevírá obrazovka počítače a kolem ní pár hlav, které to čtou.

Za chvíli se opět vrací starší pan velitel a říká, že můžeme k hranici, že už je vše jasné a že by bylo dobré udržovat rozestupy a držet se jenom na chodníku, že silnici mají obsazenou jako nějakou plochu a že si tam můžeme jít dělat, co potřebujeme, akorát na silnici moc radši nemáme chodit. Jdeme tam opět i se vším, co jsme si přinesli. Trošku mi běží hlavou, že jsme vlastně

„Jediné, co nás dělí, je páska, kousek plastu, co plápolaje ve větru řeže tak hluboko do našich srdcí.“

hrozně poslušní, na rozdíl od naší rozpustilé druhé půlky na druhé straně, kterou ale, nutno přiznat, policie o něco méně organizovaně usměrňuje. A taky mi běží hlavou, co kdyby se ten Ivy otčím takhle hustě nezeptal, zůstali bychom za tou druhou páskou nebo ne? Je prostě dobrý znát svoje práva a na to, jak moc důležité to je, tomu věnujeme strašně málo času... nebo alespoň já jo.

Jau, z toho okénka trčí hřebík, kterým jsem si roztrhl kalhoty a dost se říznu... Nevadí, bude památka, abych na tenhle den jen tak nezapomněl... ač zpětně nutno říct, že asi nezapomenu, ale kvůli všem těm emocím, co přichází s příchodem k té hranici...

Najednou jsme blízko, blízko, ale i hrozně daleko. Jediné, co nás dělí, je páska, kousek plastu, co plápolaje ve větru řeže tak hluboko do našich srdcí. Jako kdyby snad už neměla ani existovat možnost ji někdy překročit. Vidím to na Ivy mamince, když si hraje s malou Noemi skrz tuhle pásku, jak děsivě ji ten lidský vynález omezování křiví chvíli, kdy může být s vnoučetem. Mám zvláštní strach, že náš malej taky přeběhne hranici a že už se nebude moci vrátit zpátky a my nebudeme moci za

Přenášení okna na českou stranu hranice, Foto: Iva Ellrodt

ním. Snažím se uklidňovat v mnoha rovinách, že to se přece nemůže stát, že kdyžtak nám ho někdo chytí a podá zpátky, že i kdyby tam zůstal, je tam přece tolik lidí, co se o něj v nejhorším postará, lidí, které považuju za svou čojčskou rodinu, ale i tak ten strach nejde vytěsnit, nejde pochopit a přitom je jasné, že ti malí nemohou pochopit a nechápou, proč tam ta páska je, že ji chápeme jenom my velcí a ač třeba nechtíce, tak nás něco nutí se jí podřídit. Jestli konsekvence toho, co všechno by se mohlo stát v případě, že bychom se nepodřídili, nebo jenom vlastní úcta k pravidlům, je věc, která teď nemá prostor být řešena... nebo na ni možná stále neznám odpověď, ač ve mně už mnoho let vyvstává jako otázka.

Jdeme na to. Pablo s Norou předčítají oficiální text, který definuje naše shromáždění a tuto akci, a já překládám. Všichni trochu řveme, abychom přehlušili nenadálý vítr, aby to slyšeli všichni zúčastnění včetně většího publika ze stran policie, než je vůbec nás samotných. Jsou jmenováni zodpovědní a je tedy oficiálně zahájeno.

Začínáme točit nad hlavou těmi barevnými trubičkami, které vydávají zvláštní zvuk, který jako by nás přenášel na speciální platformu našeho nového přeshraničního, příhraničního, možná dnes spíše “uhraničního” pódia. Přichází na řadu pozdravy a volání, Nora jmenuje postup a pak se postupně otevírají Pablova okénka, kde se téměř všichni prostřídáme. To je moc hezké a zároveň je tam cítit zhmotnění toho vakua, které nás nepřírozně dělí. Pokračuje chór, kde jedna část má být i zvuk jamrání... tahle část ale nějak na české straně není moc přijata. Česká strana nechce jamrat. Zajímavý pohled na skupinku moderních “nás”, kteří se nechceme poddat negativnímu aspektu situace. Mám pocit, jako kdyby se

„Začínáme točit nad hlavou těmi barevnými trubičkami, které vydávají zvláštní zvuk, který jako by nás přenášel na speciální platformu našeho nového přeshraničního, příhraničního, možná dnes spíše “uhraničního” pódia.”

to někde hluboko skrývalo, ale nechceme to jakkoliv přiznat, jakkoliv přiznat, protože vyřknutím by to možná mohlo nabrat na reálném rozměru. Ale radujeme se rádi, všichni, z obou stran hranice. A budeme zpívat. Susa jede na kytaru jak ostřílený bard, vlastně jsem ani nevěděl, že hraje, a hraje fakt dobře a už jedou písničky z čojč zpěvníků, které nás dávají i přes sociální distanc blíž dohromady. A choreografie, kterou na německé straně zvládli perfektně nazkoušet a vypadá fakt skvěle, se u nás příliš neprovedla, ale o to víc se Ivy sestřička a David snaží předvádět kreace jak z Labutího jezera, za což mají můj ohromný obdiv a i ostatní experimentují se stuhami, které v podání německé strany vytváří kouzelný vizuální dojem. Přichází poslední část a tou je artefakt podávání rukou, který je vtipný a zároveň podtrhuje absurdnost nařízení o zavření hranic. Na konci si přes něj podáváme vzájemně roušky, což je znovu hezký moment, který mnoho nařízení dává v jeden velký otazník - ne to o těch rouškách, ty máme všichni a chápeme jejich důležitost, ale o mnoha dalších.

Náš umělecký happening je pomalu u oficiálního konce a je čas ho nahlásit policejním složkám, jejichž počet v průběhu a asi i v okamžiku pochopení, že nepácháme nic špatného, značně prořídil. Zůstal tam i jeden z těch “tajných” bez uniformy, který tomu asi teď velí, a tak se jejich směrem ptám, jak můžeme pokračovat, zda-li si můžeme vrátit artefakty a jestli můžeme ještě chvíli zůstat a popovídat si se známými a rodinnými příslušníky, a dostává se mi odpovědi, že jsme sice měli končit už před čtvrt hodinou, ale že ať si to v klidu předáme i přeneseme přes hranici a že chvíli ještě můžeme zůstat a že by bylo dobrý, abychom se pak nějak sami zase přesunuli za druhou pásku. Děkuji a jdeme na to. S Davidem uděláme dva kroky s okénkem za hranici a máme chvíli čas si popovídat a vyměnit dojmy. Najednou jak kdybych cítil někde v hlavě hrozný tlak, který mě nutí zeptat se, jak se jim na té druhé vlastně vůbec vede. Ač jsme pravidelně v kontaktu přes maily i messengery, jak kdyby se najednou otevřelo ještě jedno

okénko, okénko necenzurované pravdy, kterou si teď můžeme sdělit, protože nás nikdo až tak moc nehlídá. Ale můžeme? Ale hlídá nás někdy? Chceme? Protože vlastně to, co není tak prima, není vlastně moc dobré ani zmiňovat, protože je to pak zase o kousek větší. Nevím, začínám mít strach, jestli jim tam je opravdu dobře, nebo jestli je to alespoň "nějak v pohodě". Nevysvětlitelný strach o lidi, které mám rád, který možná nemá důvod, ale který visí v mojí mysli.

„Ale i tak se dnes pohlo mnoho věcí nejen v nás, a byť třeba jen o milimetr se dnes pohla i hranice.”

Čas letí rychle a s každým se mi daří prohodit jen pár slov, ač bych chtěl slyšet víc a i víc povědět, je čas jít pomalu ale jistě zase za pásku. Loučíme se, jdeme dál. Ohlédnutí za další páskou, kde je vidět, že čojčáky na německé straně nikdo už nikam moc dál nesune a že mohou klidně zůstat a dát si tam piknik, ale pro nás za

páskou už je stejně čas jít. Loučíme se s Ivy rodinou a máváme jim na rozloučenou. Chvilku ještě povídáme u aut, a pak se také loučíme s Davidem, Sašou a malou princeznou. Zůstáváme poslední na parkovišti uprostřed Duty Free Shop areálu, který je zavřený, opuštěný a s odpoledním sluncem vypadá jak vystřižený z post-apo snímku. Je čas jet. Přemýšlíme a povídáme si a je jasné, že možná nemáme "Powersuit" a možná nejsme schopni vyřešit některé věci a otázky, co jsou v našich hlavách stále více a více... Ale i tak se dnes pohlo mnoho věcí nejen v nás, a byť třeba jen o milimetr se dnes pohla i hranice. Hranice, která dnes po dlouhé době v našich krajích opět omezovala naši lidskou svobodu, a proto bylo důležité tu dnes být a moci tomu pohybu alespoň trošinku pomoci. Škoda, že nás tu fyzicky nebylo více, ale ve světě médií a sociálních sítí je i takový pohyb umocněn na délku svého dosahu a je pohybem těch, co se připojí byť jenom online a nenechají naši snahu jen tak bez povšimnutí, a to už je dneska vlastně hodně.

Díky všem, co jste tam byli, a díky za to, že jste a každý den se pokoušíte hýbat hranicemi k vzájemnému porozumění a k lidské svobodě. Mám vás rád.

Čojč Companion Výlet do Železné Rudy!

Badminton v Železné Rudě,
Foto: Archiv cojc gGmbH

O krásné sobotní odpoledne 27. 6. 2020 se od 11 – 14 hodin na německé straně nádraží v obci Bayerisch Eisenstein odehrálo setkání „čojč-Leudi“ a vedoucích čojč-projektů doprovázené dvěma malými představeními a piknikem. Jednalo se o další a dlouho očekávané setkání po otevření hranic.

Konečně se zase vidíme! Konečně spolu zase zpíváme o ponožkách! Zazněla však nejen čojčácká hymna „čojč-Fusekle“, ale i klasiky jako „Štěstí Glück Song“, „Saky Paky“ a „Kleine maly

Dinge“. Pod taktovkou Drahoslavy Hauserové se všichni podíleli na jistě vtipně vyhlížející kratochvíli, když se v husím zástupu za zpěvu „Ein Hut, ein Stock, ein Regenschirm... a chleba a sůl...“ vydali kol do kol nádraží. Linda Straub stála v čele skvělého výstupu založeného na básni z roku 2004. Složena byla báseň rovněž na nádraží v Bayerisch Eisensteinu, ale v rámci projektu na téma „Železná opona“. Začíná slovy: „Der große velký Wagen vůz, da zieht er über den Himmel...“. Videozáznamy z těchto událostí je možné nalézt v příspěvku z 29. 6. 2020 a v komentářích, které s událostmi souvisejí, na facebookové stránce sítě čojčlandu (@cojcface)!

Mimoto jsme v tento den umístili naše letáčky do nádražního informačního centra, hráli badminton, posílali bubliny z bublifuku do světa, a dokonce jsme schovali kešku pro „Schnitzeljagd“ v pohraničí. Našli jsme pro tento účel dvě skvělá místa: veliký kámen a dřevěnou chatku. Každý je srdečně zván, aby zkusil kešku vypátrat a zanechal vzkaz!

Kdo by měl zájem také připravit podobnou akci, může se kdykoli spojit s naší kanceláří (<https://cojc.eu/cs/kontakt-cz>) a plánovaný výlet ohlásit. Úplně snadné, pro čojč typické. Na tomto principu byla zhruba o dva týdny později uspořádána i spontánní companion-výprava na Šumavu (konkrétně Buchwaldu/Bučiny).

Tereza Hartl,
Foto: Archiv cojc
gGmbH

příspěvek hostů, Teresa Hartl (přeložení z němčiny: Adéla Krausová)

Na závěr

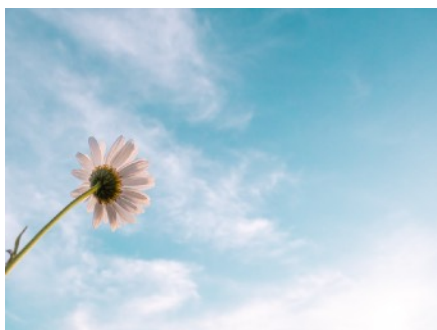

Foto: Aaron Burden ([pexels.com](https://www.pexels.com))

Citát o létě:

*Jaro se loučí
a léto pluje na obzor.
Nebe si suší
bělostné prádlo oblak
hned pod vrcholy hor.*

Džitó (645–702), japonský básník

Kontaktuj nás!

...budeme se těšit na vaše otázky, komentáře, přání, nabídky k sňatku... ;)

Email:

info.abasta@gmail.com

Letní číslo Abastřáckých Novinek vytvořili:

Marcus Reinert (šéfredaktor & předseda spolku)

Veronika Korbelová (redakce)

Adéla Krausová (redakce)

Iva Ellrodt (Layout)

Adresa:

A BASTA! z.s.

Budilova 161/15,

Jižní Předměstí, 301 00 Plzeň